

In gesprek met een echte Reuselse

Door Thijs van der Zanden

Ze zin vruuger wel ins tegen ons, daor in de Peel wônde on de rand van de beschaoving. Daor gaven we dan niks um, omdé we in de Peel allemol hil goed d'n aord hôn. Ut was er vruuger hil schon dur al die kléén stukskes grond mee al die heggen en houtwallen ertussen in. Iets wijer lag de gróóte haoi mee veul vennekes en mááste vliegers.

Jaan van Limpt-Heesters hier bezig met het maken van mooie wenskaarten in haar woonkamer in de Peel, 29 december 2003.

Trouwdag van Driek van Jan Nollekes en An Verspaandonk op 28 juni 1928.

Donkere kleding dragen tijdens het trouwen en streng kijken was toentertijd gebruikelijk.

Aan het woord is de 72-jarige weduwe Jaan van Limpt-Heesters, de oudste dochter van de zes kinderen van Driek van Jan Nollekes en An Verspaandonk, geboren in de Reuselse Peel.

Ouderlijk gezin

Onze pa was de jongste zoon van opa Jan Nollekes en oma Jaontje van Toorte Marte (Van Gompel). Opa en oma hadden in de Peel de zorg over een groot gezin van 15 kénders waarvan er 6 vroeg zijn overleden. Van Péér oom, een broer van onze pa, die ze in Reusel de Witte noemden, heb ik wel eens gehoord dat er nog enkele kinderen meer geboren waren die ook vroeg gestorven zijn. Opa Jan Nollekes woonde eerst met zijn gezin in een heel oud, typisch Brabants boerderijtje van het langgeveltype dat helemaal rechts-achter in de Peel stond. In 1920 kocht opa de boerderij van zijn buurman Gerrit Wolsing.

Gerrit Wolsing en zijn vrouw Mina Horsting waren van Gelderse afkomst en gingen liever weer in d'n Achterhoek wonen. Opa deed zijn oorspronkelijke boerderij over aan zijn zoon Max oom die pas getrouwd was en ging zelf met oma, onze pa en Péér oom in de aangekochte boerderij wonen. Mijn opa en oma hadden ook nog een dienstmeid te weten An Verspaandonk uit Hooge Mierde. Op een keer kwamen ze er achter dat onze pa een oogske op haar had en dat kon natuurlijk niet. Ze werd daarom direct terug naar haar ouders in Hooge Mierde gestuurd. Na overleg tussen de *ouwelui* mocht ze toch terug komen. Wel moesten ze heel snel met elkaar trouwen. Op 27 juni 1928 zijn ze getrouwd en gingen bij opa en oma inwonen. Ze kregen daar zes kénders te weten onze Christ, onze Jan, ons Nel, onze Piet, ons Miet en ikzelf als oudste van het span. Ons Nel heeft niet de naam gekregen die onze pa en ons moeder haar wilden geven. Vroeger was het gebruikelijk dat een pasgeboren kindje nog dezelfde dag

Het gezin van Jan Nollekes (Heesters) en zijn vrouw Jaontje van Toorte Marte (Van Gompel) poserend voor hun boerderij in de Peel, omstreeks 1914. Hun kinderen v.l.n.r. zijn Nel, Max (Jan), de Witte (Péér), Krekel (Girtje), Driek en Sjef. Zoon Péér, met soldatenuniform aan, is gemobiliseerd.

gedoopt werd. Ons moeder had t.b.v. de kapelaan de doopnamen Maria Petronella op een briefje geschreven. Die doopte haar echter met de namen Anna Petronella. Onze Pa vond het heel vervelend omdat hij bij zijn schoonouders in Hooge Mierde al had gezegd dat het een Marietje was geworden, genoemd naar zijn schoonmoeder. In Hooge Mierde waren ze daar niet blij mee, vertelt Jaan.

Behalve opa en oma heeft ook Péér oom altijd bij ons gewoond. Van Péér oom hebben we wel eens gehoord dat over zijn ooms Sieme en Kees, twee broers van opa Jan Nollekes, in Reusel een verhaal de ronde deed. Komende vanaf 't Goor, zouden ze de *Gloeiige*, de vervloekte Reuselse Schééper op hun kar hebben gehad.

Ook Sus van Kaethoven vertelde *vrugger* wel eens een verhaal over deze ooms waar hij me later in de fabriek van Willem II wel eens wegens hun taalgebruik mee *plaogde*. In de Peel was op een dag een luchtballon geland met Frans sprekende Waalse heren erin. Omdat Sus daar ook vandaan kwam moest hij voor hen tolken. Sus kwam bij de ooms aan om te vragen of ze in wilden spannen om tegen betaling de heren met hun

ballon naar de tram in het dorp te brengen. Ze sjouwden de ballon op de wagen en hoorden dat een van de heren wat tegen Sus riep. Omdat ze het niet konden verstaan vroegen ze aan Sus, "*wá zittem van Kaethoven?*" Sus zei hen toen, "d'n tarief is

Péér Heesters (de Witte) genietend van zijn pijp tijdens het oogsten van rogge, omstreeks 1950. Péér was altijd heel betrokken bij wat er in Reusel en omgeving gebeurde. Ook is hij gemeente-raadslid en voorzitter van de Boerenbond geweest.

Het gezin van Driek van Jan Nollekes en zijn vrouw An Verspaandonk uit de Reuselse Peel. Hun dochters zijn v.l.n.r Nel, Jaan en Miet. Hun zonen zijn v.l.n.r. Jan, Chris en Péér. Omstreeks 1953.

te hoog." Waarop een van de ooms zei, "es d'n tarief te hoog is dan jippekaor ik ze mee ballon en al wir de haoi in," lacht Jaan.

Buurtbewoners

Toen ik nog een klein meisje was woonden

Buurmeisje Griet Horsting met de baby's Jaan Heesters en Miet van Limpt bij opa en oma Verspaandonk tijdens Hooge Mierde kermis in juli 1931. Griet Horsting heeft i.v.m. het overlijden van haar moeder een tijdje bij het gezin van Driek van Jan Nollekes gewoond.

er in onze buurt zes gezinnen. Aan onze kant woonde ook nog Max oom met zijn gezin. Hij woonde in de vroegere ouderlijke woning van onze pa. Tussen Max oom en ons liep vlak naast onze boerderij een smal karspoot richting Postelsedijk. Op het eind van dat karspoot stond een zeer oud boerderijtje. Daar woonde de familie Panken bijgenaamd Pank. De gronden daar werden de Kremer, de Polder en de Jotsen genoemd. Schuin tegenover ons woonde schôpsboer Cor van Nollekens Toon (Heesters) een neef van onze pa. Hij was getrouwd met An, de dochter van Toemeskes Piet (Sanders). Cor had altijd zijn woordje klaar en was daarbij recht door zee. Hij heeft heel zijn leven schapen gehad. Het was altijd weer een mooi gezicht als hij 's avonds met zijn schapen van de haoi terugkwam. Zo'n grazende schaapskudde op de hei of langs dreven en karspooten was vroeger een veel voorkomend verschijnsel dat in Reusel al lang niet meer bestaat, vertelt Jaan terugkijkend.

Tegenover de boerderij van Max oom woonde Driek Wouters en zijn vrouw Vosse Trien met hun gezin. De zonen van Vosse Trien, die ze de Voskes noemden, durfden veel. Ze stonden bekend als zeer bekwame stropers. In de oorlog werd door hen ook nog volop gesmokkeld.

Nog goed herinner ik me dat het er bij Vosse Trien altijd lekker rook als er weer een gestroopt konijn of haas gebraden werd. Voor onze pa moest ik bij haar regelmatig een builtje gesmokkelde tabak gaan kopen. In tegenstelling tot onze pa en Péér oom die nogal bang waren aangelegd waren de mannen van Vosse Trien voor *d'n duuvel nie bang*.

Verderop stonden er in de Peel, met de gevel naar de weg, nog twee boerderijtjes. In het eerste boerderijtje woonde het gezin van 't Muiske (Heesters) en zijn vrouw Drieka. Drieka was zeer gastvrij. Daar kon iedereen altijd binnenlopen. Drieka kwam op de zondagavonden toen haar kinderen groot waren dikwijls bij ons buurten. Als we dan van het dorp terugkwamen brachten we voor hen wel eens kroketjes mee. Drieka was daar altijd heel dankbaar voor al waren ze onderweg nog zo koud geworden.

In het laatste boerderijtje woonde Nollekes Toon (Heesters) met zijn vrouw Mieke Jansen. Mieke was een kordaat vrouwke die wel een *bitje op dur eigen was*. Dochter Trien die getrouwd was met Marte van Toorte Driekske (van Gompel) woonde bij haar in. Trien had een groot huishouden bestaande uit haar man, haar 8 kinderen, de ouders van Trien en ook nog een broer van haar.

De Peel

De omgeving van de Peel zag er *vruuger* heel anders uit dan tegenwoordig. De grond was door de vele erfdelingen verdeeld in kleine *ripkes en stukskes*. Als onze pa *d'n ekker mee rog of hoaver ongemeaoid hoi was d'n ekker al half af*, zo klein waren de *stukskes* grond. Omdat er heel veel met het paard en met de hand moest gebeuren waren de boeren heel veel op d'n ekker bezig. Wel vonden ze nog tijd om daar met elkaar te buurten en het nieuws door te vertellen. *Vruuger werd d'n ekker* met het paard geploegd en de hoeken werden met de *schup* bijgewerkt. Tegenwoordig laten de boeren op de hoeken en de kanten hele platen braak liggen, vertelt Jaan.

Tussen de *ekkers* en naast de karsporen stonden dikwijls houtwallen en heggen. Dat alles gaf een gevoel van geborgenheid. De Peel kwam uit op de grote uitgestrekte haai met de *vennekes* en vliegdennen waarop de *schôpsboeren hun schaopen lieten waoien*. Achter in de Peel lagen er op de hei achter elkaar drie vennen die we het eerste, het tweede en het derde ven noemden. In de winter als er ijs op stond gingen we er *slibberen*. Onze pa en ons moeder zeiden dan, voorzichtig als ze waren, dat we maar tot het tweede *venneke* mochten gaan.

Onze boerderij

Voordat onze pa boer werd heeft hij nog even als bosjesmaker bij een van zijn broers

Driek van Jan Nollekes en zijn vrouw An Verspaandonck, omstreeks 1953. Driek had samen met zijn broer Péér, die bij hem inwoonde, een boerderij in de Reuselse Peel.

De jonge Jaan Heesters in een schoolbank van de Mariaschool, omstreeks 1942. Ze maakte in die tijd al een "wereldreis" naar haar tante Nonneke in Rotterdam.

De gebroeders Péér (de Witte) en Driek Heesters tijdens het hooien in de buurt van hun boerderij in de Peel omstreeks 1960. Ze hebben altijd samen "geboerd".

Tekening van Péér Heesters (de Witte) uit "de Brug", het blad dat maandelijks gemaakt werd voor de Reuselse soldaten in Nederlands Indië. Als bestuurslid van de Boerenbond, verantwoordelijk voor de verdeling van kuikentjes had hij geroepen, "ik heb er gin nóddig, ik broei ze nog liever zelf út!"

gewerkt. Zijn oudere broers Max oom, Sjef oom (Sint), Mart oom (Toorte Marte) en Geert oom (Krekel) waren de sigarenmakers in het gezin. Toen hij wat ouder was is onze pa samen met opa en zijn broer Péér oom gaan boeren. Het waren geen erg grote boeren. De grond was zoals eerder gezegd verdeeld in heel kleine stukjes. Een deel van de grond lag in *het Kamp tegen de máást* aan de Postelsedijk. Tegen de hei hadden ze ook nog wat grond die ze de *Haoiripkes* noemden. Vlak bij de boerderij hadden ze weiland. Hun vee bestond uit ongeveer 6 koeien, een *pérd*, twee zeugen met wat varkens, een *kloecht kiepen* en een geit, dat was het wel zo'n *bitje*. Péér oom en onze pa deden op de boerderij alles samen. Péér oom was meestal de voerman en leerden ook paarden op. Hij noemde ons moeder ook, moeder. Péér oom was meer dan tien jaar ouder dan onze pa maar was volledig in ons gezin opgenomen. Het was er *inne van ons*, vertelt Jaan met nadruk. Toen Péér oom als voerman op een keer een Reuselse kapelaan tegenkwam vroeg deze aan hem, niet wetende hoe het precies zat in ons gezin, "Péér, hoe gaat het met de vrouw?" Péér oom zei daarop gevat, doelende op ons moeder die flink was uitgedijd, "ge kunt met z'n tweeën bééter één vrouw goed houden!" Ook vertelde Péér oom en onze pa wel eens spookverhalen als het 's avonds donker was. In de zomer zaten er in de heggen wel eens vuurvliegjes die in het donker spookachtige

beeld gaven. Op een keer hadden ze de broodbezorger, ik meen dat het Gusje Panjoel was, met die vuurvliegjes zo bang gemaakt dat hij niet meer naar het dorp terug durfde. Het kwam zover dat ze hem zelf weer helemaal naar de Lensheuvel hebben gebracht, lacht Jaan.

Péér oom was heel erg betrokken bij wat er in Reusel en daarbuiten gebeurde. Hij las altijd heel uitgebreid de krant, heeft in het gemeentebestuur gezeten en is voorzitter van de Boerenbond geweest. Hij speelde altijd op zeker, nam geen risico's en zou nooit iets doen wat niet door d'n beugel kon. Eigenschappen die onze pa en opa ook wel hadden. Als bestuurslid van de Boerenbond moest hij op een keer 1000 kuikens verdelen onder boeren die daar belangstelling voor hadden. Toen een van de boeren, die vond dat hij er te weinig toegewezen had gekregen, tegen hem zei, "wie het dichtst bij het vuur zit *wérmt zich het bist*," antwoordde hij hem, "ik heb er *gin nóddig, ik broei ze nog liever zelf út*." Die uitspraak heeft nog geleid tot een publicatie in "de Brug", het blad dat toentertijd maandelijks naar de Reuselse soldaten in Nederlands Indië werd gestuurd. In "de Brug" stond van hem een tekening waarbij hij op een groot aantal eieren zat met een grote ruim vallende jas aan waaronder al een aantal kuikentjes vandaan kwamen, lacht Jaan.

Lagere schooltijd

Naar de kleuterschool ben ik maar de helft van de tijd heen gegaan. We moesten er altijd

De Kajotters en Kajotsters van de Katholieke Arbeidersjeugd van Reusel tijdens de Lourdesreis in 1954. Op de voorgrond staat kapelaan Becks, op de derde rij, schuin rechts achter hem zien we Jaan Heesters.

te voet heen en dat was vooral bij slecht weer een hele onderneming. Onze Christ en onze Jan zijn er zelfs helemaal niet naar toe gegaan. Meestal ging ik in die tijd met Griet Horsting naar school die een stuk ouder was dan ik. Griet heeft een tijdje bij ons gezin ingewoond, in verband met het overlijden van haar moeder

in 1929. Of ik graag naar school ging weet ik niet zeker meer, wel weet ik dat er *kaoi en goei* nonnen waren. Zuster Pacifica was een *kaoi non*, dat weet ik nog wel.

Om de twee jaar ging ik met oma en opa van Hooge Mierde naar tante nonneke, een zuster van ons moeder die in Veghel in het klooster zat. Ze was daar werkHzuster. Een keer ben ik zelfs helemaal naar Rotterdam geweest waar ze toen als non werkte. Dat was in die tijd een hele wereldreis. De dag daarvoor werd ik al naar Hooge Mierde gebracht. Vroeg in de morgen ging het met de bus naar Tilburg en dan verder met de trein naar Rotterdam. Het maakte een grote indruk op mij, weet ik nog wel.

Oorlog

Al in het begin van de oorlog hebben Péér oom en onze pa een schuilkelder gemaakt naast de boerderij van Cor Heesters. Vrij snel daarna kwam tante Sjo, een zuster van onze pa samen met haar man Toon Blankers bij ons aan. Ze vonden het blijkbaar in de Peel veel veiliger dan in de Lensheuvel waar ze zelf woonden. Ze hadden ook hun dochter bij zich die getrouwd was met Jaon Pauw (de Laat) die in militaire dienst zat. Zoals eerder gezegd waren ze bij ons thuis nogal bang aangelegd. In de oorlog was dat

Rustpauze bij de familie Heesters tijdens de oogst, omstreeks 1940. Achteraan v.l.n.r. Griet Horsting, Driek Heesters en Graat van Gompel. Vooraan v.l.n.r. Jan, de zoon van Driek Heesters, Grada Horsting en Peer Heesters (de Witte).

Driek van Jan Nollekes en zijn vrouw An Verspaandonck, omstreeks 1975. In die tijd woonde dochter Jaan met haar gezin bij hun in.

nog erger. In Reusel waren er boeren die konden profiteren van de prijzen die de producten in de vrije verkoop opbrachten. Bij ons durfden ze dat niet, alles moest geleverd worden zoals de melk, de oogst en het slachtvee. Het enige wat ons moeder nog wel deed was wat melk zuur laten worden om boter van te karnen. De boterbonnen konden dan worden weggegeven aan de jonge huishoudens van de familie die daarmee krap zaten. Ook weet ik nog dat ze het op een keer aangedurfd hebben zelf een jong geitje te slachten. Dat vonden ze al een heel aangaan. Tijdens de bevrijdingsweken zaten we allemaal in de schuilkelder. Ook de familie Blankers was weer bij ons ingetrokken. Tijdens ons verblijf hebben de Duitsers ons paard meegenomen. Onze pa had het tussen de heggen in de wei gezet omdat hij dacht dat het daar veiliger stond dan in de stal. Helaas hadden de Duitsers het paard vanaf de Postelsedijk zien staan omdat aan die kant geen heg stond. Vanaf de schuilkelder in de Peel zagen we dat de Duitsers met het paard wegliepen. Ook hebben de Duitsers bij ons een vet varken uit de kooi gehaald en het op het erf van het Muiske (Heesters) geslacht. Ze hadden er de beste stukken uitgesneden en de rest daar laten liggen. Het Muiske kwam

zeggen dat onze pa het op kon komen halen omdat de Duitsers weg waren. Hij en Péér oom waren zo bang dat ze dat niet durfden omdat ze dachten dat de Duitsers misschien nog terug zouden komen. Het Muiske heeft het toen zelf maar klein gemaakt. Toen ze zeker wisten dat de Duitsers weg waren hebben ze in overleg met het Muiske het varken gedeeld.

De Engelsen hadden tijdens de slag om Reusel rond onze boerderij veel geschut opgesteld. Het stond gericht op het dorp. Met dit geschut is ondermeer de spits van de Reuselse kerktoren eraf geschoten.

Op een rustig moment was ons moeder wat in de boerderij aan het doen toen een van de zonen van Vosse Trien naar haar toe kwam met een verrekijker. Staande achter het raam van de bovenverdieping zei hij tegen haar, "ge kunt de Engelsen van hieruit door de Sleutelstraat zien lopen." Toen ons moeder kwam kijken werd er door de Engelsen vanuit de Sleutelstraat geschoten. De kogel doorboorde het raamkozijn, passeerde ons moeder en kwam vervolgens in het deurkozijn vast te zitten. Als oorlogsherinnering heeft de kogel nog vele jaren in het kozijn gezeten.

De vriendinnen Jaan Heesters en Anna Buitels uit Bladel poserend omstreeks 1960 in de nog onverharde Peel. Met Anna heeft Jaan meer dan 10 jaar bij sigarenfabrikant d'n Das (Velaques) gewerkt.

en moest dan ik in de kou buiten wachten. Onze Jan die bij d'n Das (Velasques) werkte mocht sigaren leren maken als hij een zus van hem mee naar de fabriek bracht. Daarom ben ik daar toen begonnen. Later bleek dat het allemaal voor niets was omdat hij toch nog geen sigaren mocht maken. Ook heb ik nog bij d'n Agio en bij d'n Blok in Bladel gewerkt.

Uitgaan was vroeger voor mij beperkt tot Reusel kermis. Ook naar Hooge Mierde kermis ging ik heen omdat daar de familie van ons moeder woonde. Soms werd er in de buurt wel een gedanst in verband met een kranskoffie of een *erpelfooi*. De kranskoffie bij Harrie van Driekskes Peerke (van de Borne) kan ik me nog wel herinneren. De krans moest op de dag dat er getrouwd werd opgehangen worden waarbij er voorkomen moest worden dat het mansvolk de krans weg kon halen omdat er anders weer een nieuwe gemaakt moest worden.

Jaan Heesters een jonge bloem uit de Reuselse Peel waar ze altijd goed d'n aord heeft gehad, omstreeks 1955.

Na de bevrijding is er een vliegende bom op de varkensstal van Horsting gevallen. Nog goed weet ik dat een gloeiend deel van de bom in een wei lag. Bij de familie Horsting is veel vernield. Ook onze boerderij was beschadigd. Het glas van de ramen was er helemaal uit en bijna alle pannen waren door de luchtdruk van het dak gerukt. Ook de houten verduisteringsvensters van de boerderij waren opengeklapt. Onze Christ had een stuk glas in zijn bil gekregen en bloedde hevig. Het maakte bij ons allemaal een grote indruk, weet Jaan nog goed.

Jonge jaren

Na de oorlog heb ik eerst geholpen in de huishouding bij ons thuis. Daarna ben ik in Hooge Mierde gaan dienen bij de gezinnen van twee broers van ons moeder. Toen ik 17 was ben ik naar de sigarenfabriek van Willem II gegaan. Daar ben ik begonnen met ombladtrekken en later heb ik aan de bosjesmachine gewerkt. Bij Willem II heerste een streng regiem. Was je ook maar een minuut te laat dan lieten ze je een uur lang buiten wachten om het af te leren. Vooral bij slecht weer en met sneeuw en ijs was het niet altijd mogelijk om, komende vanuit de Peel, op tijd te komen. Dan kwam ik wel eens te laat

Trouwen

Mijn zus Nel is getrouwd met Jos Got (Kerkhofs) die in de Lensheuvel een café had. Daar ging ik regelmatig helpen met het spoelen van glazen en opruimen en schoonmaken. Het café was ook de thuisbasis van de Reuselse duivenmelkers. Wanneer de

Het gelukkige bruidspaar Jo van Limpt en Jaan Heesters op 20 mei 1966. De bruidsmisjes zijn Hannie van Sammie Snip (Vosters) en An van Jos Got (Kerkhofs).

duiven gelost waren was het er op zondagvoormiddagen erg druk. Hier heb ik Jo van d'n Dove Jan van Limpt leren kennen, die zoals bleek, niet alleen aandacht had voor vliegende *duifkes*. Hij was voor mij de ware. We hadden geen lange verkeringstijd nodig omdat we al een behoorlijke leeftijd hadden, Jo was 30 en ik was al 34 jaar. We zijn na ongeveer een jaar op 20 mei 1966 getrouwd. De bruiloft is gevierd in het café van ons Nel. Het was een heel gezellig feest met diverse sketches en optredens van vrienden en familie. We zijn gaan inwonen bij mijn schoonzus An van der Heijden-van Limpt, in de Vlassert. Voordat onze Jo met mij verkering had, had hij tegen zijn zus An wel eens gezegd, "*wá is jullie huis toch gróót ut lekt wel un retraitshuis, es ik ooit trouw kom ik bij jullie inwonen.*" An die niet verwachtte dat het ooit zou gebeuren zei toen tegen hem, "*Ja, dé meugde gé dan.*" Ruim een jaar later betrokken we bij haar een bovenwoning bestaande uit drie kamers waar we heel tevreden mee waren. Hier is onze eerste zoon Jan geboren. Omdat het na de geboorte wat te klein werd zijn we in het vrijgekomen huis van mijn schoonzus Bertha en haar man Sammie Snip (Vosters) in het *Schilderspédje* getrokken. Hier is onze tweede zoon Henk geboren.

Jo van Limpt en Jaan Heesters met hun kinderen Jan en Henk omstreeks 1975. Jo is op 29 augustus 1991, nadat hij nog zijn zilveren bruiloft had gevierd, overleden.

Terug naar de Peel

Omdat de gezondheidstoestand van ons moeder niet goed meer was hebben mijn ouders gevraagd of we met ons gezin bij hen in de Peel wilden komen wonen. In overleg met Jo heb ik dat gedaan. Hier zijn ook onze twee zonen opgegroeid. Het is heel goed gegaan waarbij we hen altijd voor hebben voorgehouden dat ze ook naar opa en oma moesten luisteren. Behalve mijn ouders kregen we er in ons gezin ook de familie en kennissen bij die regelmatig de oudjes op kwamen zoeken. Onze Jo heeft altijd achter het besluit gestaan om naar de Peel te gaan waarvoor ik hem nog altijd heel dankbaar ben.

Jo heeft zolang als ik hem ken bij Philips gewerkt. Zijn grote liefhebberij waren zijn duiven. Hij was altijd heel tevreden met wat hij had en stelde nooit hoge eisen. Bijna elke dag ging hij zijn moeder in de *Straot* (Mierdseweg) opzoeken. Nadat zijn moeder overleden was en zijn zus Sjan in het ouderlijk huis achterbleef ging hij ook haar nog bijna elke dag opzoeken. Hij was een echte familiemens die veel te vroeg overleden is. Toen ik vanuit het ziekenhuis te horen kreeg dat Jo de kanker niet kon overleven heb ik nog gevraagd het niet aan hem te vertellen voordat ik bij hem was. Nog steeds ben ik kwaad op de dokter

Jo van Limpt en Jaan Heesters met hun zonen Jan en Henk in het deken van der Wee park aan de Kerkstraat, september 1989.

Trots poseert Jaan van Limpt Heesters met haar kleinkinderen Anniek en de tweeling Janne en Joeri. Het zijn de kinderen van zoon Henk en vormen de trots van de familie.

die het hem al verteld had voor ik er was. Het was vreselijk en we zaten in zak en as. We hebben samen de zilveren bruiloft nog gehaald. Drie maanden later op 29 augustus 1991 is Jo overleden.

In mei ga ik in een zorgwoning in het dorp wonen. Mijn kinderen maken het goed. Jan neemt het huis in de Peel over. Henk is getrouwd en heeft drie kinderen waar ik heel trots op ben. Bijna elke vrijdag komen de kleinkinderen op bezoek waar ik altijd weer naar uitkijk. Jammer dat onze Jo ze niet meer kan zien opgroeien, vertelt Jaan bedrukt.

Slot

Jaan is iemand die behoedzaam vertelt en voorzichtig haar woorden kiest. Ze is ook iemand uit de Reuselse Peel waar burenhulp en eenvoud groot goed was. Met respect en af en toe met onderdrukte emotie vertelt ze over haar Jo die veel voor haar betekend heeft en veel te vroeg overleden is. Ze verveelt zich niet, wanneer ze niets te doen heeft gaat ze dikwijls handwerken. Jaan liet me een aantal prachtige, mooi afgewerkte kaarten zien die ze helemaal met de hand

gemaakt had. Elke donderdag gaat ze repeteren met het kerkkoor. Wanneer er optredens van het koor zijn is ze altijd van de partij. Op woensdagen doet ze, in *d'n Aachterum*, vrijwilligerswerk voor mensen die zorg nodig hebben. Ze worden daar door haar samen met andere vrijwilligers opgevangen en bezig gehouden met bijvoorbeeld spelletjes, handwerken maar ook gewoon met een *kumke* koffie. Toen haar ouders een beroep op haar deden omdat ze hulp nodig hadden is Jaan ingesprongen. Samen met Jo heeft ze er de zorg voor haar ouders en de extra drukte bijgenomen.

Het grootste deel van haar leven heeft ze gewoond in die Reuselse Peel, die door de meeste mensen die daar gewoond hebben, ervaren is als een omgeving waar eenvoud, geborgenheid en behulpzaamheid erg belangrijk waren. Geborgenheid geven, zorgzaam zijn en eenvoud zijn eigenschappen die zeker ook op haar van toepassing zijn. Daarom stellen we met recht vast dat Jaan van Driek van Jan Nollekes uit de Peel een echte Reuselse genoemd kan worden.